

6 Keer de legendarische Alpe d'Huez

beklimmen op één dag is eigenlijk gekkenwerk.

Terug
naar
2016

FIETSEN MET EEN MISSIE

› Fietsen met een missie

Misschien zit het meest speciale in de eenvoud!

› Even voorstellen

Even afstand nemen en even rustig op me in laten werken.

› Amy fietst ook in 2013

Dat blog komt wel. Dat waren mijn gedachten de eerste maand na Alpe d'HuZes 2013.

› Wat is Alpe d'HuZes

Maar de afstand heb ik nog lang niet kunnen nemen. En het werkt niet rustig op me in, het bruist in me en ik krijg het niet rustig. Twijfel ook of dat nog gaat gebeuren.

› Hoe kunt u helpen

Deze Alpe d'HuZes zou speciaal worden.

› De weg naar Alpe D'HuZes

Een speciale Alpe d'HuZes, want mijn moeder zou erbij zijn.

› Gastenboek

Een speciale Alpe d'HuZes ook omdat onze Amy als deelnemster erbij zou zijn.

Een speciale Alpe d'HuZes omdat de GVR erbij zou zijn.

› Sponsorpagina

Maar deze Alpe d'HuZes is ongewoon speciaal geworden.

› Nieuwsbrief en contact

Speciaal omdat ik op woensdag als trotse vader met Amy omhoog mocht fietsen.

Samen met John, het werd een memorabele klim.

› Veilingpagina

Speciaal ook de enorme ontlading bij Amy in bocht 10.

› Alpe d' HuZes Editie 2009

Stuk. Kapot. Waar de emotie zich tot dan liet wegdrukken door de zenuwachtige lach om John's capriolen, barstte de bom in onze bocht.

› Alpe d' HuZes Editie 2010

De tranen van vermoeidheid, de spanning die eruit kwam, de opgekropte emotie.

› Alpe d' HuZes Editie 2011

Speciaal als drie musketiers over de de streep te rijden.... waar haar oma wachtte. Haar alles....

› Alpe d' HuZes Editie 2012

Speciaal omdat ik daarna naar Esther afdaalde en we waardevolle meters omhoog traptten. Praten hoefde niet, mocht wel. Antwoorden hoefde niet, mocht wel. Frank kwam erbij en ik stond mijn plekje af.

Natuurlijk stond ik mijn plekje af.

Speciaal omdat we een verpleegster van het AVL inhaalde die voor ons reed. Zij wilde zo graag naar boven. Een mooi gesprek, waarin bleek dat toeval niet bestond; ze kende de kamer waar Ayesha heeft gelegen. Moet haar ook hebben verpleegd. Speciaal omdat ik door haar een stuk omhoog te helpen eindelijk iets terug kon doen. Hoe klein ook.

Speciaal dat Marscha op woensdag vier keer omhoog fietste. Tijdens de eerste chemo-behandeling van mijn moeder sprak ik haar. Bevlogen en vol vastberadenheid wilde ze meedoen aan Alpe d'HuZes. En reed ze voor en met Team Tegenkracht.

Speciaal omdat ik op donderdag Sonja en Ivo trof. Een mooi weerzien op de berg waar wij elkaar vorig jaar ontmoetten.

Speciaal ook om Maurice te zien. Hij klimmend, ik afdalend, ik klimmend en hij afdalend. We hebben elkaar niet gesproken. Dat komt nog.

Speciaal om als team met Liesbeth omhoog te mogen fietsen. Met elke trap realiserend hoe dankbaar we mogen zijn dat we als vanzelfsprekend omhoog fietsen. Zwijgend en trots. Wat een mooi team. Samen de hele berg wegtrappend. Samen over de streep.

Speciaal om na vier keer te besluiten dat het mooi geweest was. Vastbesloten. Klaar. Over. Op. Ik had op woensdag en op donderdag gefietst voor wat ik waard was. Voor iedereen gereden voor wie ik zou rijden.

'Wij klimmen samen nog een keer'. De woorden van Fons op de donderdagochtend toen ik hem mocht zien na mijn tweede klim, Bovenop de Alpe. Verdorie. 'Tuurlijk. Je mag op mijn bagagedrager!'

Mijn vijfde klim was speciaal omdat deze voor Fons was.

Hoe ik het zou gaan doen wist ik nog niet. Maar vastbesloten om deze er nog uit te persen. Om hem dan in bocht zes te zien genieten van het uitzicht, Samen traptten we omhoog. Zwijgend. Lachend. Beseffend.

Achter de mensenhaag in Alpe d'Huez langs naar Vito. De knuffel. De ontroering. 'You made it!!!' 'Yeah man, Fuck Cancer!' Samen over de streep. Tranen en een knuffel.

Natuurlijk was het speciaal dat Amy en ik een rol mochten spelen in de bekendmaking van de fantastische tussenstand van Alpe d'HuZes 2013.

Natuurlijk was het speciaal om op de Alpe, aan het einde van die dag, die we in het donker startten, bij het invallen van het duister uitbundig te kunnen springen met Amy en Merel terwijl Maarten en Margriet ons het warme kippenvel bezorgden.

Maar misschien zit het meest speciale in de eenvoud.

In de live uitzending lukt het iemand om het speciale zo eenvoudig en mooi onder woorden te brengen. Iemand die zo treffend en ontroerend laat zien waar Alpe d'HuZes om draait.

Ik heb het nu al zo vaak gezien, maar het ontroert me nog steeds. Het blijft mij voor altijd op mijn netvlies staan.

Samen met al die andere speciale momenten.

Klik **HIER** (Youtube)

Tot volgend jaar.
Warme en sportieve groeten

Erwin...

Toeval bestaat niet

En zo vaak lijkt dit ook waar te zijn, of zouden we willen dat het waar is.

Het is geen toeval dat ik vorig jaar Son en Ivo tegen kwam op de Alpe. Dat zij precies diegene troffen die via een vriend kon vertellen hoe laat Team Tegenkracht de dag erop de Alpe zou beklimmen.

Het is geen toeval dat Henk en Monique in 2010 in de bus onderweg naar boven waren, precies op het moment dat ik mijn vierde klim voor hun Joey omhoog fietste.

Het is geen toeval dat Amy vol vastberadenheid vertelde dat ze in 2013 mee zou fietsen. Toen wisten we nog niet wat we nu wisten; dat we op woensdag samen voor mijn moeder fietsen.

Het is geen toeval dat Mascha net stage in het AMC liep op het moment dat mijn moeder haar eerste chemo behandeling kreeg. Dat ik Thomas ken en daardoor wist dat er een plekje in Team Tegenkracht. En dat ze hierdoor komende week de Alpe beklimt voor al haar dierbaren.

Het is geen toeval dat ik in 2008 tijdens de Ride for the Roses achter twee mensen reed die een Alpe d'HuZes shirt droegen. Daar is het voor mij begonnen.

Toeval bestaat niet. En daar ben ik blij om ook.

Want daardoor rij ik komende week weer de Alpe op en heb ik mij vijf jaar kunnen inzetten voor

de strijd tegen kanker.

Voor mijn moeder. voor oma Loes, voor Ayesha, voor Caroline, voor Fons, voor buurvrouw Marjan, voor Aida, voor Caryanne, voor Bas, voor Thordis, voor Jonah voor Martine, voor Sofie, voor Frida, voor John, voor Jaap, voor Jan, voor Jan z'n vader, voor Sietze, voor Richelle, voor Joey, voor Marijke, voor Roel, voor Barney's moeder...

En voor veel te veel mensen die de strijd tegen kanker strijden, gestreden hebben, gewonnen of verloren hebben.

Gek is dat: toeval bestaat niet!

Maar toch wil ik niets aan het toeval overlaten!

Helpen jullie mee?

Enorm bedankt alvast...

Dat pikken ze ons nooit meer af!

We vergeten af- en toe dat mijn moeder ziek is.

Vergeeten dat kanker deel van ons leven is geworden op een manier die we een half jaar geleden nog niet kenden. Vergeeten bijna de verdriet en machteloosheid die we voelden toen de bom naar binnen werd gegooid.

Want het gaat goed met mijn moeder, naar omstandigheden gaat het zelfs heel goed. De chemo's doen hun werk en slaan beter aan dan dat we durfden te hopen en de tumoren slinken harder dan we verwachtten.

Het heeft langzaam z'n plekje gekregen en dat gaat af- en toe zo makkelijk dat ik me er bijna schuldig onder voel. Dat ik schrik als ik een paar dagen niet gebeld heb; gewoon om te vragen hoe het gaat.

Omdat het allemaal zo gewoon lijkt te worden.

We koesteren de speciale momenten meer dan we deden.

Waar ik voorheen de aanwezigheid van mijn ouders als een soort vanzelfsprekendheid tot me nam, beleef ik de momenten intenser. Worden de normale dingen ineens weer heel speciaal.

Een maand geleden stelden wij mijn moeder gerust;

'Als je het niet trekt, kom je gewoon een ander rustig moment voor de verjaardag van Amy.

Dat geeft niets en in gedachten ben je er gewoon bij'. Gisteren was mijn moeder er gewoon bij, genoot van de gezelligheid, genoot van de vriendinnen die bij haar 14 jarige kleindochter langskwamen.

Het leek bijna gewoon.

In juni is mijn moeder er voor de vijfde keer bij tijdens Alpe d'HuZes.

Beleeft ze voor de vijfde keer hoe iedereen in die week een kroon zet op een jaar geld bijeen brengen, op een jaar trainen en op een jaar vol motivatie om die berg op te vreten.

Op 5 juni fiets ik samen met Amy de Alpe op. Zullen we mijn vader en moeder in de armen sluiten als we boven komen.

Op 6 juni zal ik de Alpe nog zes keer beklimmen.

Zal ik rijden voor de dierbaren van zoveel mensen om ons heen wiens leven ook door kanker anders zijn gelopen dan de bedoeling was maar waarvoor het inmiddels ook een soort van normaal is geworden.

En mijn ouders zullen er bij zijn. En steunen ons doel als nooit tevoren.

Mijn moeder heeft door de inzet van onderzoekers, artsen en andere patienten na drie chemo-behandelingen extra reservetijd gekregen.

De kanker zal niet meer verdwijnen, maar mijn moeder is vastberaden op weg om een goed, gezond en gelukkig leven met kanker te gaan leven.

We gaan ons nog heel vaak realiseren dat het allemaal niet gewoon is.

En dat pikken ze ons nooit meer af.

Op de grote plaat

Nadat de hardste klap voorlopig uitgedeeld is, mijn moeder zal niet meer beter worden, worden er plannen gesmeed om het streven waar Alpe d'HuZes voor staat, ook van toepassing te laten zijn op de oma van Amy, Merel en Menno: een goed, gezond en gelukkig leven met kanker.

Er zullen nog genoeg klappen komen. Dat dringt langzaam tot ons door.

De feestdagen waren intens, anders en heftig. 'Julie komen Oud&Nieuw vieren, maar ik wil niet dat jullie het vieren alsof het de laatste is'. Dat ik elke jaarwisseling leef alsof het de laatste is, hoefde ik niet aan mijn moeder te vertellen.

Komend jaar gaat anders worden. Anders dan andere jaren.

Komende Alpe d'HuZes zal anders worden dan de afgelopen Alpe d'HuZessen. Mijn vader en moeder zullen aanwezig zijn, maar het is afwachten hoe en in welke conditie.

En om daar voor te zorgen, zijn we rijk met de vrienden die we om ons heen hebben. Zijn we rijk met de kaarten en lieve berichtjes die mijn ouders ontvingen van de mensen die de Alpe ook een beetje hun berg noemen. Natuurlijk ook van de mensen die dat niet doen. Zoveel steun.

Een simpel whatsapp-berichtje, midden in de nacht. Even inventariseren of het grote huis tegenover de camping wellicht een uitwijk zou zijn mocht een verblijf in hun caravan niet haalbaar zijn voor mijn moeder. Het telefoongesprek de volgende dag waarin verontrustende berichten kwamen.

Maar evengoed de afsluitende woorden 'al moeten wij in een tentje slapen, doen we dat. Als jouw moeder maar goed slaapt!'.

Vrijdagavond keek ik naar de screensaver op mijn beeldscherm. Foto's van Alpe d'HuZes 2010 wisselden elkaar af. Vier foto's op rij raakten mij in het bijzonder en mijn gedachten dwaalden af en lieten me niet meer los.

Tot 's nachts mijn telefoon trilde; 'Heb iets in mijn lijf wat er niet hoort'. Een nachtelijk telefoongesprek dat we liever niet gevoerd hadden. Niet hierover tenminste.

Op 5 juni fiets ik met Amy omhoog en zullen we mijn moeder in de armen vallen als we boven zijn. Precies 6 maanden nadat we te horen kregen dat mijn moeder de strijd tegen kanker moest gaan voeren.

Maar ook precies 5 maanden nadat ik het berichtje kreeg van de GVR, de Grote Vriendelijke Reus.

Maandag start ik met mijn trainingsprogramma, het schema dat mij in juni zeven keer omhoog zal brengen. Donderdag start de GVR met zijn strijd.

'Ik ben ziek, maar ik ga overleven. Fuck Kanker!'.

Nadat jij op de grote plaat acht keer 5 kilometer achter elkaar 22% opgeknald bent eten wij samen pasta bij die kale gek op de Alpe. Of gewoon in Grootebroek.

Hang on Grillmeister... nuke the fucker!

Omdat alles ineens nog dichterbij is gekomen!

Alsof het vanzelfsprekend is, doe ik ook dit jaar weer mee. De twijfel die ik vorig jaar had, heeft dit jaar geeneens kans gehad z'n werk te doen.

De twijfel of ik deelname aan Alpe d'HuZes kon combineren met mijn werk, met mijn gezin en

in het bijzonder de studie die Ayesha volgt. Het bleek afgelopen jaar allemaal te passen. Met hulp van mijn grandioze meiden en al even grandioze ouders.

Het aantal beklimmingen was niet het belangrijkste afgelopen jaar, toen ik één beklimming meer deed dan dat er eigenlijk in zat. Het was zwaar maar ik had me voorgenomen de dag te beleven en de dag te leven.

En hoe!

De ontmoeting met Sonja en Ivo die grote indruk op mij maakte. De beklimming met Team Arnhemsmeisjefiets, die voorlopig de laatste op de Alpe was. De laatste klim voor Martine die ik grotendeels met Cor reed. Allebei met onze eigen gedachten, maar in hetzelfde tempo. De finish met het team HaDeOo waar we zo warm in opgenomen zijn.

Maar ook de aanwezigheid en gezelschap van de mooie mensen die ik de afgelopen jaren tijdens en rondom Alpe d'HuZes heb leren kennen. En natuurlijk die van mijn lieve meiden en mijn even lieve ouders.

Dit jaar kende ik geen twijfel en wat ben ik blij dat ik mee doe.

In 2013 zal ik de Alpe beklimmen met Amy.

Op 5 juni beklimt Amy als deelneemster aan Alpe d'HuZus de Alpe en zal ze in de aanloop hiernaartoe haar uiterste best doen om zoveel mogelijk geld bijeen te brengen voor de strijd tegen kanker. Onze strijd tegen kanker.

Op 5 juni zal ik aan haar zijde rijden en zullen we elkaar samen naar boven brengen.

Op 6 juni hoop ik dat jullie mij nog zes keer naar boven willen brengen.

Zes maanden nadat de bom bij ons insloeg. Zes maanden nadat mijn moeder tegen mij zei dat ik in juni maar even wat harder moest trappen.

Op 5 juni nemen Amy en ik haar mee, en op 6 juni zal ik nog zes keer mijn lieve en dappere moeder op de bagagedrager naar boven brengen.

En zullen we samen met haar het glas heffen op het leven.

Want daar gaan we voor!

Kanker heb je niet alleen. Samen gaan we de strijd aan.

Ik hou van je mam en we zijn er voor je.

Je bent n kanjer!

Op deze pagina zal ik de voorbereidingen op Alpe d'HuZes 2013 en alles wat dit met zich meebrengt, bij gaan houden. Wilt u ook de digitale Fietsen Met Een Missie nieuwsbrief ontvangen, klik dan [HIER](#).

Klik [HIER](#) om een bericht of reactie achter te laten in het Gastenboek.